



Autor: Mars Ultor

Můj intelektuální idol Stanislav Komárek píše ve svých pamětech, jak si v mládí dopisoval, stejně jako mnoho dalších, se sovětským žákem. Dopisy sovětských žáčků prý byly všechny stejné, politicky angažované a stylisticky od sebe k nerozeznání, prostě jako přes kopírák. Přesto se zdálo, že nebyly nikterak výrazně cenzurovány či kontrolovány. Sovětští žáci zřejmě smýšleli všichni stejně a psali autentické dopisy.

Podobně jsem sám dlouho přemýšlel nad tím, zda slzy Severokorejců po smrti Kim Čong Ila byly autentické nebo předstírané.

Poučení, které jsem si vzal z koronavirové epidemie je následující: Severokorejské slzy byly autentické. Společnost je nesmírně tvárná.

Simulacrum

Mediální strašení smrtí dosahuje neuvěřitelných met a naivita, s níž informují sdělovací prostředky o přijatých opatřeních, v nichž chybí elementární logika, je přímo do nebe volající (Zhruba ve stylu: *Antivaxer nevěřil zprávám na Seznamu, nakazil se a zemřel strašlivou smrtí. V tajícím permafrostu v Rusku číhají stovky neznámých smrtelných virů. Proti mutaci sigma chrání dvačtyřicátá dávka.* – Poučné je samo o sobě rozkliknout si medailonky pětadvacetiletých pražských hipsterů, kteří tyto zprávy produkují.) Přesto se zdá, že společnost většinově mediálnímu obrazu světa věří. Jistě, je to snazší než věřit svému úsudku

a racionalitě, což vyžaduje jistou intelektuální hrdost, zakořeněnost v myšlení a vyšší míru filosofické jistoty.

Skutečnost je taková, že v 1 ml mořské vody se nachází zhruba $10^6 - 10^9$ virových partikulí, člověk se setkává s miliony virů každý den a před třiceti lety, kdy neexistovaly metody PCR, by nikdo epidemii ani nezaregistroval, říkalo by se, že „letos byla chřipka nezvykle tvrdá“. Pravda je také taková, že za posledních tisíc let nebyla v tomto koutu světa vyšší naděje na dožití než dnes, nikdy zde nebyla tak dobrá zdravotní a sociální péče, přitom jaksi paradoxně nikdy, pokud je mi známo, nepanoval tak obrovský hysterický strach o vlastní kejhák jako dnes, kdy je k tomu objektivně nejmenší důvod. Současnému třetstění se vyrovnají možná dávnověké průvody flagelantů a výstavba morových sloupů, ale tehdejší morové rány skutečně vyhubily na rozdíl od té současné asi až polovinu populace. Epidemie, kterým se čelilo v minulosti, byly nesrovnatelně horší než dnes. Připomeňme epidemii tyfu, která okolo roku 1921, jak uvádí Ossendowski ve svém cestopisu, vyhubila téměř celou Sibiř, a která byla snad horší než často zmiňovaná španělská chřipka. Také třicetiletá válka a následný hladomor vyhubil až třetinu obyvatel střední Evropy, morové rány ve 14. století zničily podle odhadů až polovinu tehdejší populace.

Klecový velkochoch lidstva

Proměna lidstva v klecový velkochoch slepic je zřejmě neodvratná. Každý dostane svou klíčku, kde bude v kombinaci lock-downu a home-officu snášet zlatá vejce svým korporátním šéfům, a co čtvrt roku dostávat pravidelnou dávku hormonů, antibiotik a vakcín, aby to vydržel ještě dlouho. Dalším krokem by mohlo být nějaké soustředění neočkovaných, nepodvořených či „odmítačů opatření“ v táborech, kde by byli v home-officu a lockdownu nuceni pracovat jako kdysi sovětští konstruktéři držení v gulazích, kde měli jakési pracovny, v nichž vyvíjeli stíhačky a tryskový motor. Opatření a nařízení se budou další roky měnit z minuty na minutu, takže vznikne nepřehledné právní prostředí, ve kterém bude možné stíhat kohokoliv za cokoliv.

Překvapivé je, jak na novou ideologii kovidismu neproblematicky naskočily i církve. Liturgie se přenesly stejně jako všechny ostatní segmenty života do digitálního záznamu, do virtuálního neskutečna. Pokud vím, nenašel se u nás jediný hierarcha, který by sloužil navzdory opatřením, a vysloužil si tak korunu mučedníka. Za dob pronásledování křesťanů by se takových našlo jistě mnoho a tresty tehdy byly nesrovnatelně tvrdší než dnes.

Je mrzuté, ačkoliv jaksi zákonitě, že jsme se dožili poměrů namnoze horších než v závěru 80. let. Přitom bylo od počátku do očí bijící, že se epidemie masivně zneužije k utahování šroubů a k návratu k poměrům před r. 1989, včetně plošné konformity obyvatelstva, výjezdních doložek, devizových příslibů, sledování a monitorování společenského života, masivní cenzury a kádrových hygienických posudků.

První republika trvala rovných dvacet let a konjunktura mezi prusko-francouzskou a první světovou válkou zhruba čtyřicet, takže je myslitelné, že jsme teprve na počátku nového

normalizačního období. V Evropě byla kdysi třicetiletá válka, dokonce i stoletá válka, zatímco kovidismus je teprve v začátcích. Lavina se dala do pohybu a prolezli jsme dírou v plotě, kterou už nelze prolézt nazpět.

Kdo si ještě stále myslí, že po patnácté dávce vakcíny bude svět zase obrovský karneval jako před vypuknutím epidemie, je opravdu naivní.

Nadcházející potopa světa

Náš svět byl stvořen od shora dolů, od nejvyššího po nejnižší, ale zaniká od spodu, jak se jednotlivé spodní světy zanořují do primordiálního oceánu chaosu a stávají se pekly. Náš svět leží kdesi uprostřed (ve všech tradicích světa je aktuální poloha lidstva situována vždy „doprostřed“, na jazyk se dere Tolkienův výraz *Středozem*), pod námi leží celá hierarchie pekelných světů s Tartarem úplně nejniže, nad námi hierarchie nebeských světů s vrcholky v Emyreu, kde se nachází Boží trůn podpíraný archanděly, po pravici sedí Boží syn či Apollón obklopený múzami. Náš svět se právě zanořuje. Mýty o bájných ostrovech a kontinentech, které se zanořily do vln, jsou v tomto směru velmi poučné. Starověké tradice znázorňují tyto světy symbolem želvy nebo velryby, ostatně slovo *tartaruga*, které označuje v románských jazycích *želvu*, patrně souvisí s řeckým výrazem Tartaros. Až se náš svět zcela zanoří, stanou se i z obyvatel tohoto světa pekelníci a démoni, podobně jako jsou v řeckém náboženství duše zemřelých, které žijí v Hádu, znázorněny jako stíny a mátohy. Stíny a mátohy se mátoží svou napodobeninou světa a prahnou po lidské či zvířecí krvi, na kterou se je Odysseus u bran Hádu snaží nalákat. Po krvi, tedy po všem skutečném, autentickém, vitálním, po jakémkoliv záchvěvu autenticity a skutečného života, kde skuteční lidé konají skutečné věci.

V homérském Hádu se neděje nic, existuje tam jakési **fukuyamovské** bezčasí, Hádés nemá žádné dějiny, duše mrtvých se nezajímají o věci života, někteří výjimeční jedinci (Sísyfos či Tantalos) v peklech odpykávají tresty spočívající v absurdním a marném lopocení. Epidemiologická opatření jsou v Hádu jistě také ještě o krůček absurdnější než u nás a státním zřízením v Hádu je bezpochyby zastupitelská demokracie (na nebesích je, jak známo, království).

Je při tom třeba mít na paměti, že ve skutečném světě se také skutečně umírá a na rozdíl od světa virtuálního je i toto umírání skutečně tragické, ne jako v počítačové hře. Cenou za život je v posledku život sám; život v klecovém velkochovu je sice dokonale bezpečný, ale téměř nestojí za to jej žít.

Je otázkou, zda se nadcházející potopa vyhne některým částem světa – ta poslední z Noemových časů se podle islámských pramenů vyhnula Persii, Indii a Číně – ale zdá se, že nadcházející *kataklysmos* či *ekpyrósis* bude celoplanetární, jako potopa z časů **Satjavratových**, která ohraničuje začátek nového cyklu.

Poučení z mediálního třeštění

Poučení z mediálního třeštění je následující: Je třeba se úplně odstříhnout od médií a



DÉLSKÝ POTÁPĚČ

sociálních sítí. Mít vždy na paměti, že *realita není to, co se píše ve zprávách, ale to, co zakoušíme okolo sebe.*

Platit v hotovosti, nepoužívat chytrý telefon, nenosit vůbec telefon u sebe, nekupovat noviny, nepouštět rozhlas, nemít televizi, neotvírat to, nečíst, nekliknout, učinit z internetu dobrého sluhu, neotročit zpravodajským webům. Je to byznys založený na vyvolávání emocí. Jako mniši v monastýru nebo asketové v poustevně, neúčastněme se toho. Stýkejme se s lidmi skutečně, zavolejme svým kamarádům, sedněme si doma a otevřme knihu. Zatím to možné je, aspoň do té doby, než budeme do systému sociálního kreditu po čínském vzoru zahrnuti povinně.